

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **Chválkovické sklady Olomouc a.s.**, se sídlem Olomouc, Železniční 7, IČ: 253 87 561, zast. Mgr. Michalem Machkem, advokátem, se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, Dlouhá 53/6, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.9.2010, č.j.: 1107/570/10, 41127/ENV/10,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo jeho odvolání zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Olomouc ze dne 8.4.2010, č.j. ČIŽP/48/OOV/SR01/0921824.003/10/OBY.

V odůvodnění žalovaný mimo jiné uvedl, že prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci uložena podle § 116 odst. 1 písm. d) bodu 82 a § 122 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, pokuta ve výši 10.000,- Kč za porušení ust. § 88 odst. 5 zákona č. 254/2001 Sb., kterého se dopustil tím, že nepředložil „Poplatkové hlášení pro stanovení výše záloh poplatku za odebrané množství podzemní vody na rok 2010“ z vodního zdroje – vrtu HV 1 na p.č. 479/7 a HV 2 na p.č. 479/6 vše v k.ú. Chválkovice, obec Olomouc, ve stanoveném termínu, tj. do 15.10.2009. Současně s tímto byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč. V odůvodnění podle žalovaného orgán I. stupně shrnul

relevantní skutková zjištění, popsal, v čem došlo ze strany žalobce k porušení vodního zákona, stanovil právní kvalifikaci žalobcova deliktního jednání, vypořádal se s uplatněnými námitkami žalobce a v závěru přdestřel správní úvahu o výši ukládané sankce. Skutkovou podstatu předmětného správního deliktu / 116 odst. 1 písm. d) bod 82 zákona č. 254/2001 Sb./ naplnil žalobce tím, že poplatkové hlášení pro stanovení výše záloh poplatku za odebrané množství podzemní vody na rok 2010 za zdroj odběru podzemní vody – vrt HV 1 na pozemku p.č. 479/7 a HV 2 na pozemku p.č. 479/6, vše v k.ú. Chválkovice, obec Olomouc, nepředložil v zákonem stanoveném termínu-do 15.10.2009, tedy v rozporu s dikcí ust. § 88 odst. 5 zákona č. 254/2001 Sb. Při stanovení výše ukládané pokuty (10.000,- Kč) orgán I. stupně podle žalovaného přihlédl ke všem hlediskům uvedeným v ust. § 122 odst. 2 zákona č. 254/2001 Sb.

Dále žalovaný uvedl, že žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal odvolání, ze dne 21.4.2010, které nebylo odůvodněno. Správní orgán I. stupně vyzval proto žalobce přípisem ze dne 8.6.2010 č.j. ČIŽP/48/OOV/SR01/0921824.005/10/OBY k doplnění podaného odvolání a ke sdělení, v čem je v napadeném rozhodnutí spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí či řízení, jež mu předcházelo. Na tuto výzvu žalobce ani jeho zmocněnec podle žalovaného nijak nereagovali. Žalobce tudíž ve svém důsledku proti prvoinstančnímu rozhodnutí o uložení pokuty nevznosl žádné konkrétní námitky a podané odvolání zůstalo neodůvodněno.

Žalovaný dále v odůvodnění svého rozhodnutí se zabýval problematikou poplatku za odebrané množství podzemní vody, jeho úpravou v zákoně č. 254/2001 Sb. i sankcí, kterou tento zákon upravuje, pokud dojde ze strany právnické osoby k porušení další povinnosti tím, že nepředloží poplatkové hlášení.

Žalobce v žalobě uvedl, že povinnost podat poplatkové hlášení pro stanovení výše záloh na poplatek za odebrané množství podzemní vody na rok 2010 splnil dne 26.10.2009, prodlení se splněním povinnosti tedy činilo 10 dní. Podle žalobce splnění povinnosti žalobce podat poplatkové hlášení pro stanovení výše záloh na poplatek za odebrané množství podzemní vody na rok 2010 předcházelo počátku období, za který se zálohy platí, o dobu 67 dní. Žalobce měl za to, že splnil zákonnou povinnost podat poplatkové hlášení před zahájením správního řízení o uložení pokuty za správní delikt.

Žalobce se domníval, že svým jednáním nenaplnil skutkovou podstatu žádného správního deliktu. Měl za to, že jeho postupem byl naplněn účel zákona, když předložil poplatkové hlášení, byť v prodlení deseti dní, a tím nevyloučil ani neohrozil vybrání záloh na poplatek za odběr podzemních vod. Navíc svou povinnost splnil 51 dní před zákonem stanoveným termínem pro doručení rozhodnutí České inspekce životního prostředí o výši záloh nebo splátek, což byla více než dostatečná doba pro vydání tohoto rozhodnutí a žalobce svým jednáním taktéž vybrání záloh, resp. vydání rozhodnutí České inspekce životního prostředí, nijak neztížil.

Podle žalobce gramatickým výkladem ust. § 116 odst. 1 písm. d) bod 82 zákona č. 254/2001 Sb. je nutno dospět k závěru, že správním trestáním je postihováno toliko nepředložení poplatkového hlášení, nikoliv prodlení s předložením poplatkového hlášení, jak tomu bylo v projednávaném případě. Tomu podle žalobce svědčí i to, že podle § 122 odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb. se za porušení jiných povinností nepovažuje porušení platebních termínů podle tohoto zákona. Jelikož podle žalobce prodlení s podáním poplatkového hlášení, před zahájením správního řízení o uložení pokuty za správní delikt, může mít toliko za následek zpoždění plateb záloh či splátek poplatku, nelze, za situace dodatečného splnění

povinnosti poplatkové hlášení podat, taktéž toto prodlení považovat za porušení jiné povinnosti a tedy za správní delikt.

Žalobce měl tedy za to, že tím, že svou poplatkovou povinnost splnil a to dokonce před zahájením správního řízení o uložení poplatku či pokuty za správní delikt, nenaplnil svým jednáním formální stránku správního deliktu dle ust. § 116 odst. 1 písm. d) bod 82 zákona č. 254/2001 Sb.

Žalobce měl rovněž za to, že jeho jednáním nemohla být naplněna ani materiální stránka správního deliktu, neboť se jedná o velmi málo významné porušení zákona, jeho škodlivost nepřesahuje hranici minimální nebezpečnosti pro společnost dané ve znacích skutkové podstaty správního deliktu.

Ve vyjádření k žalobě shrnul žalovaný průběh správního řízení a zabýval se jednotlivými námitkami žalobce uvedenými v jeho žalobě. Žalovaný měl za to, že napadená rozhodnutí jsou přezkoumatelná a netrpí žádnými vadami. Navrhl žalobu zamítnout.

Ve správním spise se nacházejí pro danou věc tyto podstatné dokumenty:

Oznámení České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Olomouc o zahájení správního řízení z moci úřední spojené s usnesením o stanovení lhůty ze dne 14.12.2009 zn.: ČIŽP/48/OOV/SR01/0921824.001/09/OBY; vyjádření žalobce prostřednictvím právního zástupce k podkladů pro rozhodnutí ze dne 22.12.2009; rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Olomouc, oddělení ochrany vod ze dne 8.4.2010, č.j.: ČIŽP/48/OOV/SR01/0921824.003/10/OBY, jímž byla žalobci uložena podle ust. § 116 odst. 1 písm. d) bodu 82 a ust. § 122 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb. pokuta ve výši 10.000,- Kč za porušení ust. § 88 odst. 5 zákona č. 254/2001 Sb., kterého se žalobce dopustil tím, že nepředložil „Poplatkové hlášení pro stanovení výše záloh poplatku za odebrané množství podzemní vody na rok 2010“ z vodního zdroje-vrtu HV 1 na p.č. 479/7 a HV 2 na p.č. 479/6 oba v k.ú. Chválkovice obce Olomouc, ve stanoveném termínu, tj. do 15.10.2009; blanketní odvolání žalobce ze dne 21.4.2010; výzva správního orgánu I. stupně ze dne 8.6.2010, č.j.: ČIŽP/48/OOV/SR01/0921824.005/10/OBY k doplnění podaného odvolání a v neposlední řadě žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 6.9.2010, č.j.: 1107/570/10, 41127/ENV/10.

Městský soud v Praze přezkoumal v rámci podané žaloby napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobních bodů, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ust. § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Městský soud v Praze po provedeném řízení posoudil věc takto :

Předně soud konstatuje, že neshledal žalobu žalobce nepřípustnou, jak navrhoval žalovaný ve svém vyjádření k žalobě. Odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.5.2005, č.j. 2 Afs 98/2004-65 je dle názoru soudu pro danou věc nepřipadný, když ve věci uvedené v předmětném rozsudku Nejvyššího správního soudu byla podána žaloba proti rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta žádost o povolení obnovy řízení. Proti tomuto rozhodnutí bylo možno se odvolat (§ 55 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb.), o čemž byl žalobce řádně poučen. Žalobce však této procesní možnosti nevyužil a odvolání nepodal. V předmětném případě žalobce Chválkovické sklady Olomouc a.s. proti prvoinstančnímu

rozhodnutí odvolání podal, sice blanketní, ale správní orgán I. stupně žalobce správně výzvou ze dne 8.6.2010 k doplnění podaného odvolání vyzval. Podané odvolání pak rovněž žalovaný svým žalobou napadeným rozhodnutím zamítl. Soud má tedy za to, že v dané věci nelze žalobu žalobce odmítnout pro nepřípustnost, jak navrhuje žalovaný, a proto soud přistoupil k meritornímu projednání dané věci.

Podle § 88 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb. oprávněný, který má povolení k odběru podzemní vody [§ 8 odst. 1 písm. b) bod 1 a § 8 odst. 2] (dále jen "odběratel"), je za podmínek stanovených tímto zákonem povinen platit za skutečné množství odebrané podzemní vody podle účelu odběru vody. V případě, že oprávněný umožnil výkon svého povolení k nakládání s vodami podle § 11 odst. 3 provozovateli vodovodu pro veřejnou potřebu (10a) tím, že na něj výkon povolení smluvně převedl (36a) a tento provozovatel oznámil svůj název, sídlo a identifikační číslo České inspekci životního prostředí, považuje se za odběratele tento provozovatel vodovodu pro veřejnou potřebu. Poplatek se platí za kalendářní rok a jeho sazby v Kč/m³ jsou uvedeny v příloze č. 2 k tomuto zákonu.

Podle § 88 odst. 2 zákona č. 254/2001 Sb. poplatek se neplatí za skutečný odběr podzemní vody z jednoho vodního zdroje menší nebo rovný 6 000 m³ za kalendářní rok nebo menší nebo rovný 500 m³ v každém měsíci kalendářního roku, dále za odběry povolené k účelu získání tepelné energie, za odběry vody ke snížení znečištění podzemních vod, za odběry vody ke snižování jejich hladiny a za odběry vody sloužící hydraulické ochraně podzemních vod před znečištěním.

Podle § 88 odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb. odebírá-li odběratel podzemní vodu z vodního zdroje na více místech území jedné obce, pro účely zpoplatnění se odebrané množství vody počítá.

Podle § 88 odst. 5 zákona č. 254/2001 Sb. pro stanovení výše záloh poplatku pro následující kalendářní rok je odběratel povinen zpracovat poplatkové hlášení, ve kterém sdělí svoje identifikační údaje podle právního předpisu upravujícího správu daní a poplatků a uvede skutečnosti rozhodné k výpočtu zálohy, zejména údaje o povoleném množství odběru podzemních vod v členění podle odběrů podzemních vod podle jednotlivých povolení a účelu jejich použití. V poplatkovém hlášení vypočte odběratel výši záloh poplatku pro následující kalendářní rok a předloží jej České inspekci životního prostředí do 15. října běžného roku. Vzor poplatkového hlášení stanoví Ministerstvo životního prostředí ve spolupráci s Ministerstvem zemědělství vyhláškou.

Podle § 88 odst. 6 zákona č. 254/2001 Sb. roční výši zálohy poplatku v poplatkovém hlášení vypočte odběratel vynásobením příslušné sazby poplatku povoleným ročním odběrem podzemní vody v m³.

Podle § 88 odst. 7 zákona č. 254/2001 Sb. Česká inspekce životního prostředí na podkladě poplatkového hlášení a ověření údajů rozhodných pro výpočet záloh poplatku rozhodne o výši zálohy a výši čtvrtletních nebo měsíčních splátek zálohovým výměrem, který doručí odběrateli a celnímu úřadu místně příslušnému sídlu nebo bydlišti odběratele do 15. prosince běžného roku. Opravný prostředek proti zálohovému výměru nemá odkladný účinek.

Podle § 116 odst. 1 písm. d) bod 82 zákona č. 254/2001 Sb. nejde-li o trestný čin, uloží Česká inspekce životního prostředí nebo obecní úřad obce s rozšířenou působností pokutu podnikající fyzické osobě nebo právnické osobě (dále jen "povinná osoba"), která nepředloží

poplatkové hlášení (§ 88 odst. 5 a § 93 odst. 1) nebo poplatkové přiznání (§ 88 odst. 10 a § 94 odst. 1).

Podle § 122 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb. za protiprávní jednání podle § 116 odst. 1 písm. d) bodů 6, 8, 18, 22, 23, 24, 34, 35, 39, 49, 52, 78, 79, 80, 82 nebo 83 se uloží pokuta ve výši od 10 000 Kč do 500 000 Kč.

Podle § 122 odst. 2 zákona č. 254/2001 Sb. při ukládání pokuty se přihlíží zejména k tomu, jaké následky porušení povinností způsobilo, popřípadě mohlo způsobit, k okolnostem, za nichž k němu došlo, a jak se právní subjekt přičinil o odstranění nebo zmírnění škodlivých následků.

Podle § 122 odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb. za porušení jiných povinností se nepovažuje porušení platebních termínů podle hlavy X tohoto zákona.

Jak je z výše uvedených ustanovení vodního zákona zřejmé, problematiku poplatku za odebrané množství podzemní vody řeší předmětný zákon v ust. § 88. V dané věci není sporná skutečnost, že žalobci vznikla povinnost podat poplatkové hlášení pro stanovení výše záloh na poplatek za odebrané množství podzemní vody na rok 2010 z vodního zdroje - vrtu HV 1 na p.č. 479/7 a HV 2 na p.č. 479/6, vše v k.ú. Chválkovice, obec Olomouc ke dni 15.10.2009. Sporné není ani to, že žalobce tuto povinnost do 15.10.2009 nesplnil a předmětné poplatkové hlášení na kalendářní rok 2010 žalobce doručil osobně správnímu orgánu I. stupně dne 26.10.2009.

Skutková zjištění v předmětném případě jsou tedy nesporná, spornou však je otázka právního posouzení jednání, kterého se žalobce dopustil.

Podle žalobce nebyla naplněna skutková podstata správního deliktu po objektivní stránce, neboť poplatkové hlášení předložil, přičemž uvedl, že postihováno není prodlení s podáním tohoto hlášení, což odůvodňuje odkazem na ust. § 122 odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb., které hovoří o porušení platebních termínů, jež by mohlo být případně jediným škodlivým následkem jeho prodlení. Žalobce měl za to, že nebyla ve všech znacích naplněna skutková podstata správního deliktu po formální stránce.

Soud, tak jako žalovaný, považuje názor žalobce, že opožděné podání poplatkového hlášení nenaplnňuje skutkovou podstatu správního deliktu podle § 116 odst. 1 písm. d) bod 82 zákona č. 254/2001 Sb., a není tedy důvodem pro zahájení sankčního správního řízení a následné uložení pokuty, za mylný. I městský soud má za to, že pokutu podle citovaného ustanovení zákona č. 254/2001 Sb. lze uložit nejen v případě nepředložení poplatkového hlášení, ale i v případě jeho opožděného předložení, tedy předložení po termínu stanoveného zákonem. Ustanovení § 116 odst. 1 písm. d) bod 82 zákona č. 254/2001 Sb. i podle soudu je nutné vykládat v kontextu s ust. § 88 odst. 5 cit. zákona. Tedy, jak uvedl i žalovaný, v případě, že odběratel podzemních vod poplatkové hlášení nepředloží vůbec nebo jej předloží po zákonem stanovené termínu (po 15.10. běžného roku), koná v rozporu se zákonem o vodách a naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu dle ust. § 116 odst. 1 písm. d) bod 82 tohoto zákona. Soud musí přisvědčit žalovanému v tom, že povinný subjekt by mohl kdykoli po marném uplynutí zákonem stanovené lhůty v ust. § 88 odst. 5 předložit požadované poplatkové hlášení a správní orgán, i kdyby proti němu již vedl řízení o pokutě, by musel toto zastavit, protože povinný subjekt de facto svou zákonnou povinnost splnil, byť opožděně. Uložení pokuty by tak prakticky nebylo nikdy možné. Uvedená lhůta v ust. § 88

odst. 5 by postrádala svého smyslu, pokud by nebylo zajištěno její dodržování tím, že nedodržení je sankcionováno a to v ust. § 116 odst. 1 písm. d) bod 82 zákona č. 254/2001 Sb. I Městský soud v Praze, tak jako žalovaný je názoru, že skutková podstata správního deliktu byla po formální stránce naplněna.

Žalobce rovněž namítal absenci materiální stránky správního deliktu, což konkretizoval nedostatečnou společenskou nebezpečností uvedeného jednání nebo velmi málo významným porušením zákona, což dokumentoval judikaturou ve věcech správního trestání. Opět i zde souhlasí soud se žalovaným v tom, že k ohrožení objektu chráněného právním předpisem došlo právě pozdním podáním poplatkového hlášení ze strany žalobce, kdy faktickým zkrácením lhůty pro vydání zálohového výměru bylo ohroženo i následné vybírání záloh. K samotnému ohrožení zájmu chráněného zákonem pak dojde vždy, když je odběratelem porušena povinnost podle § 88 odst 5 zákona č. 254/2001 Sb., neboť již tento fakt vyvolává nebezpečí vzniku shora popsání škodlivého následku.

Městský soud v Praze tedy neshledal důvodnou námitku žalobce, že jeho prodlení s podáním poplatkového hlášení nenaplnňuje znaky správního deliktu, či tímto vůbec není pro nedostatek materiálních či formálních znaků.

Rovněž odkaz žalobce na ust. § 122 odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb. není pro danou věc případný, když předmětné ustanovení se týká platebních termínů (za porušení jiných povinností se nepovažuje porušení platebních termínů podle hlavy X tohoto zákona) a ze strany žalobce se nejednalo o porušení platebních termínů.

Podle názoru soudu se oba správní orgány ve správním řízení zabývaly vším, co vyšlo najevo, všemi shromážděnými listinnými důkazy a řádně se vypořádaly se zjištěnými skutečnostmi. Městský soud v Praze neshledal žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že správní orgány rozhodly v daném případě o uložení předmětné pokuty v souladu se zákonem a tudíž žádná z námitek žalobce není důvodná. Soud proto rozhodl podle ust. § 78 odst.7 s.ř.s. o zamítnutí podané žaloby.

Podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud o žalobě bez nařízení jednání, když žalobce souhlasil s projednáním věci bez nařízeného jednání a žalovaný k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. V daném případě tedy byly splněny zákonné důvody pro postup dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobce ve věci samé úspěch neměl a žalovanému správnímu orgánu, který ve věci byl úspěšný, žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. ledna 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Beranová